

Odluka:

PŽ 3073/2017-2

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ 3073/2017-2

Datum odluke: 24.05.2017

Vrsta odluke: Rješenje

Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Šabarić Zovko, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izjaviteljice i Maje Bilandžić, članice vijeća, u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom P1 d.o.o. za proizvodnju, trgovinu i ugostiteljstvo u stečaju, A1, OIB B1, odlučujući o žalbi razlučnog vjerovnika P2 d.o.o., A2, OIB B2, kojeg zastupaju punomoćnici O1 i O2, odvjetnici u Splitu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovnj broj St-479/2013 od 7. travnja 2017., u sjednici vijeća održanoj 24. svibnja 2017.

riješio je

Odbija se žalba razlučnog vjerovnika P2 d.o.o., Zagreb kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovnj broj St-479/2013 od 7. travnja 2017.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem, Trgovački sud u Splitu, je odredio da se iz kupovnine u iznosu od 7.715.680,00 kn ostvarene unovčenjem nekretnina stečajnog dužnika P1 d.o.o., poblježe opisanih u izreci presude namiruju troškovi utvrđivanja tražbine koji obuhvaćaju troškove utvrđivanja istovjetnosti predmeta i prava na tom predmetu u iznosu od 385.784,00 kn, troškovi unovčenja u iznosu od 582.207,14 kn, razlučni vjerovnik P3 d.d., Split, u cijelosti u iznosu od 5.900.743,59 kn, razlučni vjerovnik P4, djelomično u iznosu od 846.945,27 kn (točka I. izreke), te naložio računovodstvu toga suda isplatiti stečajnom dužniku iznos od 7.715.680,00 kn (točka II. izreke).

Iz obrazloženja proizlazi da su nekretnine stečajnog dužnika označene u izreci rješenja unovčene u iznosu od 9.733.000,00 kn te je rješenjem o dosudi od 9. ožujka 2016. nekretnina dosuđena kupcu P5 d.o.o., Split. Međutim, stečajni upravitelj je izvijestio sud da je kupcu P5 d.o.o. izdao račun za dosuđenu zgradu, opremu, uređaje i namještaj u zgradi na ukupnu cijenu koja uključuje PDV u iznosu od 9.733.000,00 kn, ali je Porezna uprava ocijenila da je kupac predmetne nekretnine porezni obveznik upisan u registar obveznika PDV-a i da se na njega primjenjuje prijenos porezne obveze propisan čl. 75. st. 3. t. c u vezi s čl. 40. st. 4. Zakona o

porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“ broj 73/13, 99/13, 148/13, 153/13, 143/14 i 115/16; dalje: ZOPDV), pa da slijedom toga stečajni dužnik neće na prodanu nekretninu obračunati PDV nego će primijeniti prijenos porezne obveze što znači da će kupac nekretnine obračunati PDV koji može odbiti kao pretporez. Slijedom iznijetog stečajni upravitelj je stornirao račun izdan kupcu i izdao novi račun za prodanu nekretninu bez PDV-a s naznakom „prijenos porezne obveze“ na temelju čl. 75. st. 3. ZOPDV-a, i kupcu je vraćen iznos uplaćenog PDV-a u iznosu od 1.928.920,00 kn jer je na kupca nekretnine prenijeta porezna obveza. U konačnici stečajni dužnik nije doveden u nepovoljan položaj jer je iznos PDV-a vraćen kupcu, umjesto da stečajni dužnik sam plati iznos PDV-a. Imajući u vidu da je ostvarena kupovna u iznosu od 7.804.080,00 kn (9.733.000,00 kn umanjeno za izvršeni povrat PDV-a 1.928.920,00 kn), te da se ostvareni iznos kupovnine umanjuje za vrijednost oprema, uređaja i namještaja koji nisu opterećeni založnim pravom u iznosu od 88.400,00 kn, kupovna za nekretninu opterećenu razlučnim pravom iznosi 7.715.680,00 kn koji iznos predstavlja osnovicu za obračun troškova i namirenje razlučnih vjerovnika.

Sud je održao ročište radi obračuna troškova sukladno odredbi čl. 164.a i čl. 170. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13; dalje: SZ) i utvrdio da zbroj troškova unovčenja prema čl. 170. st. 1. SZ-a iznose paušalno 5% od utška, odnosno 385.784,00 kn, a odnose se na troškove utvrđivanja tražbine koji obuhvaćaju troškove utvrđivanja istovjetnosti predmeta i prava na tom predmetu, dok izravni troškovi prema čl. 170. st. 2. SZ-a iznose 18.162,04 kn za oglašavanje prodaje, vještačenje i osiguranje zgrade, te neizravni troškovi obračunati u razmjeru s vrijednosti nekretnine na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu (omjer 88,96%) iznose 564.045,10 kn koji se sastoje od troška za nagradu za stečajnog upravitelja 534.091,00 kn bruto, naknade troškova za stečajnog upravitelja 12.718,10 kn, knjigovodstvene usluge 17.236,00 kn. Zato se primjenom čl. 164.a st. 3. SZ-a i čl. 170. st. 1. i 2. SZ-a, te čl. 111., čl. 112., čl. 114. st. 1. i 3., čl. 124. i čl. 125. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12, 25/13 i 93/14) iz preostale kupovnine od 7.715.680,00 kn namiruju troškovi prema čl. 170. SZ-a u iznosu od 967.991,14 kn, a ostatkom iznosa od 6.747.688,86 kn se namiruju razlučni vjerovnici prema redu prvenstva.

Protiv rješenja žalbu je podnio razlučni vjerovnik P2 d.o.o., zbog svih žalbenih razloga, navodeći, u bitnome, da je sud neosnovano

ostvarenu kupovninu umanjio za iznos PDV-a u iznosu od 1.928.920,00 kn jer je odluku o umanjenju iznosa PDV donio na temelju neosnovanih mišljenja stečajnog upravitelja i Porezne uprave od 3. ožujka 2017. Oba mišljenja pozivaju se na odredbe koje se odnose na prodaju nekretnine u ovršnom postupku iako se ovdje radi o prodaji nekretnine u stečajnom postupku slijedom čega se odredbe čl. 75. st. 2. ZOPDV-a ne mogu primijeniti. S obzirom na to da je u oglasu o prodaji nekretnina navedeno da kupac snosi sve troškove koji terete kupoprodaju na cijenu je trebalo obračunati iznos PDV-a. Isto tako, osporava valjanost utvrđenih troškova unovčenja u iznosu do 582.207,14 kn jer je određena proizvoljno i u maksimalno dozvoljenom iznosu za što nema opravdanja.

Stečajni upravitelj u odgovoru na žalbu osporava žalbene navode navodeći da je odluka suda u odnosu na obračun PDV-a kao i u odnosu na utvrđenu nagradu stečajnog upravitelja pravilna i zakonita.

Žalba nije osnovana.

Pobijano rješenje ispitano je sukladno odredbi čl. 365. st. 2. i čl. 381. Zakona o parničnom postupku u vezi s čl. 6. SZ-a („Narodne novine“ broj 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 117/08, 116/10, 25/12 i 133/12) i čl. 441. st. 1. i 2. SZ-a („Narodne novine“ broj 71/15), u granicama žalbenih razloga te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) i pravilnu primjenu materijalnog prava.

Žalitelj, u bitnom osporava dio obračuna troška, kojeg je stečajni sudac sukladno odredbi čl. 170. st. 1. i 2. SZ-a sačinio radi postupanja, sukladno odredbi čl. 164. a st. 3. SZ-a, koji se odnosi na troškove unovčenja prodane nekretnine koji opterećuje unovčenje stečajne mase, konkretno nekretnine na kojoj žalitelj ima različito pravo i tvrdi da je sud neosnovano ostvarenu kupovninu umanjio za iznos PDV-a u iznosu od 1.928.920,00 kn.

Prije svega, valja istaknuti da je neosnovan žalbeni navod kojim žalitelj smatra da je obračun PDV-a nužan zbog činjenice što je u oglasu o prodaji nekretnina navedeno da kupac snosi sve troškove koji terete kupoprodaju na cijenu. Naime, utvrđenje suda na okolnost ulazi li iznos PDV-a u cijenu nekretnine koja je predmet prodaje nije diskreciona ocjena suda već odluka o tome ovisi o pravilnoj primjeni mjerodavnih materijalno pravnih odredaba, Zakona o porezu na promet nekretnina i Zakona o porezu na dodanu vrijednost. Samo zbog toga što je sud u zaključku o prodaji nekretnina naveo da je u cijenu uključen PDV (ili suprotno), ne čini tu odluku pravilnom i zakonitom ako ona nije donesena pravilnom primjenom materijalnog prava.

Naime, Zakonom o porezu na promet nekretnina („Narodne novine“ broj 69/97, 26/00, 153/02 i 22/11) je čl. 4., kao predmet oporezivanja, propisan promet nekretninama pri čemu je promet nekretninama svako stjecanje vlasništva nekretnine pa tako,

sukladno st. 2. toga članka i stjecanje nekretnina u postupku stečaja. Međutim, čl. 5. st. 1. tog Zakona je propisano da se prometom nekretnina u smislu toga Zakona ne smatra stjecanje novosagrađenih nekretnina koje se oporezuju prema Zakonu o porezu na dodanu vrijednost, a to su nekretnine koje su sagrađene, isporučene ili plaćene nakon početka primjene Zakona o porezu na dodanu vrijednost.

Člankom 135. st. 1. ZOPDV-a propisano je da se na nekretnine koje su do 31. prosinca 1997. izgrađene (gotove-dovršene), isporučene ili plaćene i na koje se obračunava porez na promet nekretnina u smislu odredbe čl. 25. Zakona o porezu na promet nekretnina, ne plaća PDV, s tim da se PDV ne plaća na isporuku poljoprivrednog zemljišta i građevinskog zemljišta s ili bez građevine na njemu.

Dakle, u smislu citiranih odredaba, u konkretnom slučaju, bilo je potrebno odrediti o kakvoj se nekretnini radi, da li o nekretnini koja podliježe plaćanju poreza na promet nekretnina ili nekretnini koja podliježe plaćanju poreza na dodanu vrijednost, a upravo u odnosu na tu odlučnu činjenicu je prvostupanjski sud dao jasne i valjane razloge.

Neosnovan je žalbeni navod kojim žalitelj navodi da se odredba čl. 75. st. 3. ZOPDV-a primjenjuju samo u odnosu na nekretnine koje se prodaju u okviru ovršnog postupka jer se ta odredba na temelju odredbe čl. 164. st. 1. SZ-a primjenjuje i u okviru stečajnog postupka u kojem slučaju se nekretnine na kojim postoji različito pravo prodaju uz odgovarajuću primjenu pravila o ovrši.

Slijedom iznesenog, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da se u slučaju kada se nekretnina prodaje u ovršnom postupku primjenjuje odredba čl. 75. st. 3. t. d ZOPDV-a, kojom je propisano kako je porezni obveznik registriran za potrebe PDV-a u Republici Hrvatskoj obavezan platiti PDV kada mu se obavi isporuka nekretnina koje je prodao ovršenik u postupku ovrhe. U slučaju kada je primatelj dobara ili usluga obavezan platiti PDV, isporučitelj u računu mora navesti „prijenos porezne obveze“ (čl. 79. st. 7. ZOPDV-a), što je u konkretnom slučaju stečajni upravitelj i označio u spornom računu. Prema tome, u smislu citiranih odredaba, dolazi do prijenosa porezne obveze na primatelja dobara (nekretnine u konkretnom slučaju), te je primatelj dobara ili usluga obavezan obračunati i platiti PDV. S tim u vezi ističe se kako primatelj dobara (kupac nekretnine), u smislu odredbe čl. 60. st. 1. t. d ZOPDV-a, može odbiti pretporez na isporuku dobara kada je obavezan platiti PDV na temelju prijenosa porezne obveze prema čl. 75. st. 1. t. 3. Zakona. Navedene zakonske odredbe primjenjuju se od 1. srpnja 2013. Dakle, u smislu u citiranih odredaba, riječ je o „obrnutom postupku oporezivanja“ prema kojem se porezna obveza prenosi na primatelja isporuke i on je obavezan obračunati PDV, što znači da je isporučitelj nekretnina, prema čl. 79. st. 7. Zakona o porezu na dodanu vrijednost, dužan u računu naznačiti „prijenos porezne obveze“ te nema zakonsku mogućnost obračunati PDV na isporučena dobra (nekretninu), kao što je to trebao do 1. srpnja 2013.

Nadalje, u odnosu na troškove obračunate primjenom čl. 170. st. 2. SZ-a sud je obračunao stvarno nastale troškove koji kao opći

troškovi, u smislu odredbe čl. 170. st. 2. SZ-a, terete prodanu nekretninu razmjerno vrijednosti predmetne prodane stvari u odnosu na vrijednost ostale stečajne i naveo jasne razloge koji se odnose na nagradu za rad stečajnog upravitelja koju je odredio pravilnom primjenom materijalnog prava Uredbe o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnom upraviteljima („Narodne novine“ broj 105/15).

Žalbenim navodima žalitelj ponavlja prigovorne tvrdnje na okolnost obračuna PDV-a na unovčenu nekretninu kao i u odnosu na visinu nagrade stečajnom upravitelju koje je iznio tijekom prvostupanjskog postupka i koje je sud pravilno ocijenio neosnovanima. Ovaj sud u cjelosti prihvaća činjenično stanje utvrđeno pobijanim rješenjem, kao i primjenu materijalnog prava pa nema potrebe za ponavljanjem razloga koje je dao prvostupanjski sud (čl. 82. u vezi s čl. 102. st. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku - „Narodne novine“ broj 25/13 u vezi čl. 6. SZ-a).

Slijedom navedenog, budući da žalbenim navodima ničim nisu dovedeni u pitanje pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja, žalba je kao neosnovana odbijena i pobijano rješenje potvrđeno (čl. 380. t. 2. ZPP-a, čl. 381. u vezi čl. 375. st. 5. i 6. SZ-a).

U Zagrebu 24. svibnja 2017.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik
BRANKICA CURMAN

PREDSJEDNICA VIJEĆA
BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO, v.r.

Sentenca: Županijski sud u Varaždinu

Ovrha na nekretninama ovršenika

Zbirni podatci

Broj odluke: GŽ Ovr 565/2017-2

Datum odluke: 28.09.2017

Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO

Pravna podloga

(Čl. 112.-114. Ovršnog zakona - NN 112/12., 25/13., 93/14. i 55/16.)

Sentenca

Kada se u ovršnom postupku na javnoj dražbi nekretnine prodaju kupcu koji nije upisan u registar obveznika PDV-a tada on plaća cijenu nekretnine uz pripadajući PDV, dok kupac koji je upisan u registar obveznika PDV plaća samo iznos neto cijene za kupljenu nekretninu na javnoj dražbi.

Tekst

„Iz podataka koje je dostavila Porezna uprava, Područni ured O., dana 7. listopada 2016. godine utvrđeno je da je ovršenik upisan u registar obveznika PDV-a i da nije izvršio uplatu PDV-a za predmetne nekretnine. Porezna uprava, nadalje navodi da ako se u postupku ovrhe izvrši prodaja nekretnina obvezniku koji nije upisan u registar obveznika PDV-a, da je ovršenik koji je upisan u registar obveznika PDV-a obavezan na isporučene nekretnine obračunati PDV i u tom slučaju smatra se da postignuta cijena predstavlja cijenu u koju je uključen PDV jer je ovršenik porezni obveznik upisan u registar obveznika PDV-a.

Za one nekretnine koje su prodane pravnim osobama koji su upisani u registar obveznika PDV-a da se primjenjuje prijenos porezne obveze, pa da su ti kupci bili obvezni uplatiti samo iznos neto cijene za kupljene nekretnine.

Zbog toga je prvostupanjski sud utvrdio da je iznos PDV-a uključen u cijenu za koju su prodane nekretnine osobama koje nisu obveznici plaćanja PDV-a i da isti iznosi 1.773.058,01 kn te je naložio da se tim iznosom namiri obveza ovršenika po osnovu PDV-a prema Poreznoj upravi. Kada se u ovršnom postupku prodaju nekretnina, namiruju se potraživanja ovršenikovih vjerovnika prema odredbama čl. 112., čl. 113. i čl. 114. Ovršnog zakona („Narodne novine“ br. 112/12., 25/13., 93/14. i 55/16.- dalje: OZ), a ovršeniku se može isplatiti samo iznos koji preostane nakon što se namire svi njegovi vjerovnici koji se namiruju u konkretnom ovršnom postupku.

Zbog toga je pogrešan stav ovršenika da bi iznos PDV-a kojeg on nesporno nije platio za prodane nekretnine trebalo isplatiti na njegov žiro-račun, jer u trenutku kada iznos PDV-a bude plaćen Poreznoj upravi, ovršenikova obveza po toj osnovi i za prodane nekretnine prestaje.“

Odluka:

PŽ 236/2016-2

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ 236/2016-2

Datum odluke: 06.07.2016

Vrsta odluke: Rješenje

Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivane Milnarić, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izjaviteljice i Dubravke Matas, članice vijeća, u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom P. d.o.o. u stečaju, Di, odlučujući o žalbama razlučnog vjerovnika O.B.H. d.d., Da, kojeg zastupa punomoćnik B.Ž., odvjetnik u Zagrebu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnj broj St-69/12-227 od 3. prosinca 2015. i rješenja poslovnj broj St-69/12-228 od 3. prosinca 2015., u sjednici vijeća održanoj 6. srpnja 2016.

riješio je

I. Ukida se rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnj broj St-69/12-227 od 3. prosinca 2015. u točki III. izreke i u dijelu točke IV. izreke kojom je određeno namirenje troškova unovčenja u iznosu od 810.000,00 kn te se predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

II. Ukida se rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnj broj St-69/12-228 od 3. prosinca 2015. u točki III. izreke i u dijelu točke IV. izreke kojom je određeno namirenje troškova unovčenja u iznosu od 340.000,00 kn te se predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnj broj St-69/12-227 od 3. prosinca 2015. utvrđeni su troškovi utvrđivanja tražbine nastali prodajom nekretnina dužnika upisanih u zk. ul. 1906 k.o. Pašman čkbr. 2529/1 u iznosu od 202.500,00 kn, (točka I. izreke), utvrđeni su troškovi unovčenja te nekretnine u iznosu od 202.500,00 kn (točka II. izreke), određeno je da se troškovima unovčenja nekretnine pridodaje porez na dodanu vrijednost u iznosu od 810.000,00 kn (točka III. izreke), ukupnim iznosom od 1.215.000,00 kn namiruju troškovi unovčenja te je naloženo

računovodstvu suda navedeni iznos prenijeti na račun stečajnog dužnika (točka IV. izreke) i određeno da se tražbina razlučnog vjerovnika O.B.H. d.d. Zadar namiruje s preostalim iznosom od 2.835.000,00 kn te se nalaže računovodstvu suda taj iznos prenijeti na račun toga vjerovnika (točka V. izreke).

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnj broj St-69/12-228 od 3. prosinca 2015. utvrđeni su troškovi utvrđivanja tražbine nastali prodajom nekretnina dužnika upisanih u k.o. Granešina zk. ul. 13580, čkbr. 1490/5 (etažno vlasništvo) u iznosu od 85.000,00 kn, (točka I. izreke), utvrđeni su troškovi unovčenja te nekretnine u iznosu od 85.000,00 kn, (točka II. izreke), određeno je da se troškovima unovčenja nekretnine pridodaje porez na dodanu vrijednost u iznosu od 340.000,00 kn (točka III. izreke), ukupnim iznosom od 510.000,00 kn namiruju se troškovi unovčenja te je naloženo računovodstvu suda navedeni iznos prenijeti na račun stečajnog dužnika (točka IV. izreke) i određeno je da se tražbina razlučnog vjerovnika O.B.H. d.d. Zadar namiruje s preostalim iznosom 1.190.000,00 kn te je naloženo računovodstvu suda taj iznos prenijeti na račun toga vjerovnika (točka V. izreke).

Iz obrazloženja oba pobijana rješenja proizlazi da su nekretnine pojedinačno označene u izrekama rješenja unovčene na dražbi i održano je ročište radi diobe kupovnine. Na temelju odredbe čl. 170. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 117/08, 116/10, 25/12 i 133/12; dalje: SZ), sud je utvrdio troškove utvrđivanja tražbine u paušalnom iznosu od 5% od postignute kupovnine. Budući da razlučni vjerovnik nije stavio prigovor niti predložio dokaze da bi stvarno nastali troškovi bili znatno niži, ovaj sud je prihvatio obračun troškova kako je predložen po stečajnom upravitelju, u ukupnom paušalnom iznosu 5%+5%. Nadalje, prema odredbi čl. 170. st. 2. SZ-a ako je zbog unovčenja stečajna masa opterećena porezom, iznos toga poreza pridodaje se troškovima unovčenja. U konkretnom slučaju postoji obveza plaćanja poreza na dodanu vrijednost budući da je sud već u zaključku o prodaji naveo da je u cijenu nekretnine uračunat PDV, čemu razlučni vjerovnik nikada nije prigovorio i to osporio. Slijedom te činjenice, svaki potencijalni kupac, koji je u sustavu PDV-a, na dražbi je donio poslovnu odluku o dražbovanju i visini ponuđene cijene, upravo kraj činjenice da mu je u slučaju dosude nekretnine u cijeni sadržan i PDV koji ima pravo uračunati i odbiti kao predporez.

Protiv navedenih rješenja u točkama III. i IV. njihove izreke, razlučni vjerovnik je podnio žalbe u dijelu kojim je u troškove unovčenja obračunat iznos PDV-a kako u odnosu na kupovninu ostvarenu prodajom nekretnina upisanih u k.o. Pašman u iznosu od 810.000,00 kn tako i u odnosu na kupovninu ostvarenu prodajom nekretninu upisanih u k.o. Granešina u iznosu od 340.000,00 kn. Žalitelj, u bitnome, navodi kako se na ročištu održanom 3. prosinca 2015. protivio prijedlogu stečajnog upravitelja da se od iznosa ostvarenog prodajom nekretnina stečajnog dužnika plati PDV odnosno da se taj iznos pridoda troškovima unovčenja nekretnine jer u odnosu na predmetne nekretnine stečajni dužnik ne obračunava PDV. Na tu okolnost žalitelj je sud dostavio i mišljenje Porezne uprave, Ministarstva Financija od 21. rujna 2015. koje sud nije cijenio smatrajući da je za sud „irelevantno nekakvo mišljenje Porezne uprave“ Zato nije jasno na temelju čega je sud zaključio o postojanju obveze i visini plaćanja poreza na dodanu vrijednost za nekretnine koje je unovčio u okviru stečajnog postupka. U vezi s tim ističe kako nije obrazloženo tko obračunava PDV prilikom predaje nekretnine jer u konkretnom slučaju dolazi do prijenosa porezne obveze pri čemu uopće nije meritorno izdavanje računa od strane stečajnog dužnika niti je li sud u zaključku o javnoj dražbi odredio da je u cijenu uključen PDV. Stoga smatra kako je sud pogrešno primijenio odredbu čl. 170. st. 2. SZ-a, jer je troškovima unovčenja pridodao iznos PDV-a.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Žalbe su osnovane.

Ispitavši pobijana rješenja na temelju odredbe čl. 365. st. 2. u vezi s čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01 117/03, 84/08, 57/11 i 25/13; dalje: ZPP) i čl. 6. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 117/08, 116/10, 25/12 i 133/12; dalje: SZ) u vezi čl. 441. st. 1. i 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15), pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a) ovaj sud je utvrdio da je pobijano rješenje u dijelu troškova unovčenja ne može ispitati pa je u tom dijelu zahvaćeno bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

Razlučni vjerovnik u bitnom osporava dio obračuna troška, kojeg je stečajni sudac sukladno odredbi čl. 170. st. 1. i 2. SZ-a sačinio radi postupanja, sukladno odredbi čl. 164. a st. 3. SZ-a, koji se odnosi na troškove unovčenja prodane nekretnine odnosno poreza koji opterećuje unovčenje stečajne mase, konkretno nekretnina na kojima žalitelj ima razlučno pravo.

Naime, troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojoj postoji razlučno pravo, ali su kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase, namiruju se iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu i namiruju se u okviru troškova unovčenja stvari iz čl. 164. SZ-a. (Takvo pravno

shvaćanje zauzeto je na sjednici sudskog odjela Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj 80-15/08 od 19. lipnja 2008.).

Osnovano žalitelj smatra da rješenje nije moguće ispitati u dijelu koji se odnosi na obračunati porez na dodanu vrijednost koji tereti prodane nekretnine, kojeg je stečajni sudac, sukladno odredbi čl. 170. st. 2. SZ-a, dodao troškovima unovčenja nekretnine. Naime, obrazloženje pobijanog rješenja svodi se samo na konstataciju kako je sud u zaključku o prodaji naveo da je u cijenu uključen PDV pri čemu je svaki potencijalni kupac na dražbi donio poslovnu odluku o dražbovanju i visini ponudene cijene, pri čemu sud ne obrazlaže koji propis je pri tome primijenio, na što je obračunao porez na dodanu vrijednost ni po kojoj stopi je obračunao porez na dodanu vrijednost. Osim toga, iz podataka u spisu nije moguće provjeriti kojim je porezom opterećena stečajna masa uslijed prodaje spornih nekretnina.

Prije svega, valja istaknuti da utvrđenje suda na okolnost ulazi li iznos PDV u cijenu nekretnine koja je predmet prodaje nije diskreciona ocjena suda već odluka o tome ovisi o pravilnoj primjeni mjerodavnih materijalno pravnih odredbi, Zakona o porezu na promet nekretnina i Zakona o porezu na dodanu vrijednost. Samo zbog toga što je sud u zaključku o prodaji nekretnina naveo da je u cijenu uključen PDV, ne čini tu odluku pravilnom i zakonitom ako ona nije donesena pravilnom primjenom materijalnog prava.

Naime, Zakonom o porezu na promet nekretnina („Narodne novine“ broj 69/97, 26/00, 153/02 i 22/11) je čl. 4., kao predmet oporezivanja, propisan promet nekretninama pri čemu je promet nekretninama svako stjecanje vlasništva nekretnine pa tako, sukladno st. 2. toga članka i stjecanje nekretnina u postupku stečaja. Međutim, čl. 5. st. 1. tog Zakona je propisano da se prometom nekretnina u smislu toga Zakona ne smatra stjecanje novosagrađenih nekretnina koje se oporezuju prema Zakonu o porezu na dodanu vrijednost, a to su nekretnine koje su sagrađene, isporučene ili plaćene nakon početka primjene Zakona o porezu na dodanu vrijednost.

Člankom 135. st. 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost propisano je da se na nekretnine koje su do 31. prosinca 1997. izgrađene (gotove-dovršene), isporučene ili plaćene i na koje se obračunava porez na promet nekretnina u smislu odredbe čl. 25. Zakona o porezu na promet nekretnina, ne plaća PDV, s tim da se PDV ne plaća na isporuku poljoprivrednog zemljišta i građevinskog zemljišta sa ili bez građevine na njemu.

Dakle, u smislu citiranih odredbi, u konkretnom slučaju, bilo je potrebno odrediti o kakvoj se nekretnini radi, da li o nekretnini koja podliježe plaćanju poreza na promet nekretnina ili nekretnini koja podliježe plaćanju poreza na dodanu vrijednost, a o tome u pobijanom rješenju nema razloga.

Osim toga, za slučaj obveze plaćanja poreza na dodanu vrijednost, nedostaju podaci o tome na što se odnosi cijena prodane nekretnine. Za slučaj da se u strukturi cijene nalazi i vrijednost

zemljišta, ta se vrijednost ne može uzeti kao osnovica za obračun poreza na dodanu vrijednost sukladno citiranim zakonskim odredbama

U slučaju kada se nekretnina prodaje u okviru stečajnog postupka prema pravilima ovršnom postupku primjenjuje se odredba čl. 75. st. 3. t. d Zakona o porezu na dodanu vrijednost, kojom je propisano kako je porezni obveznik registriran za potrebe PDV-a u Republici Hrvatskoj obavezan platiti PDV kada mu se obavi isporuka nekretnina koje je prodao ovršenik u postupku ovrhe. U slučaju kada je primatelj dobara ili usluga obavezan platiti PDV, isporučitelj u računu mora navesti „prijenos porezne obveze“ (čl. 79. st. 7. Zakona o porezu na dodanu vrijednost). Prema tome, u smislu citiranih odredbi, dolazi do prijenosa porezne obveze na primatelja dobara (nekretnine u konkretnom slučaju), te je primatelj dobara ili usluga obavezan obračunati i platiti PDV. S tim u vezi ističe se kako primatelj dobara (kupac nekretnine), u smislu odredbe čl. 60. st. 1. d. Zakona o porezu na dodanu vrijednost, može odbiti pretporez na isporuku dobara kada je obavezan platiti PDV na temelju prijenosa porezne obveze prema čl. 75. st. 1. t. 3. Zakona. Navedene zakonske odredbe primjenjuju se od 1. srpnja 2013.

Dakle, u smislu u citiranih odredaba, riječ je o „obrnutom postupku oporezivanja“ prema kojem se porezna obveza prenosi na primatelja isporuke i on je obavezan obračunati PDV, što znači da je isporučitelj nekretnina, prema čl. 79. st. 7. Zakona o porezu na dodanu vrijednost, dužan u računu naznačiti „prijenos porezne obveze“ te nema zakonsku mogućnost obračunati PDV na isporučena dobra (nekretninu), kao što je to trebao do 1. srpnja 2013.

Prema tome, u smislu citiranih zakonskih odredbi, prvostupanjski sud je trebao ispitati je li od strane stečajnog upravitelja obračunati porez na dodanu vrijednost tereti prodane nekretnine, odnosno je li prodajom nekretnina stečajnog za to društvo nastaje obveza za obračun PDV-a, međutim u tom dijelu u pobijanom rješenju nedostaju razlozi o odlučnim činjenicama, zbog čega pobijano rješenje nije moguće ispitati. Prema tome, iz obrazloženja pobijanog rješenja kao i podataka u spisu nije moguće ispitati kojim je porezom opterećena stečajna masa uslijed prodaje spornih nekretnina.

Kako zbog navedenog nije moguće provjeriti pravilnost obračuna troškova u odnosu na obračunate iznose PDV-a, sukladno odredbi čl. 170. st. 2. SZ-a, to je predmetno rješenje valjalo ukinuti za iznos utvrđenih troškova označenih u izreci ovog rješenja i na temelju odredbe čl. 380. t. 3. ZPP-a u vezi s čl. 6. SZ-a i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Pri ponovnom odlučivanju o troškovima koje je stečajni sudac dužan obračunati sukladno odredbi čl. 170. st. 2. SZ-a, sud će otkloniti počinjenu bitnu povredu odredaba postupaka i navesti jasne razloge koji se odnose na koje su odlučne za ocjenu koji se iznos poreza ima pridodati troškovima unovčenja sporne nekretnine i donijeti novu, zakonitu i pravilno obrazloženu odluku.

U Zagrebu 6. srpnja 2016.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
IVANA MLINARIĆ, v.r.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik
BRANKICA CURMAN